

Promet robe koja se nalazi u postupku carinskog skladištenja

Polazeći od potrebe pravilnog i jednoobraznog postupanja carinskih organa, a imajući u vidu određene nedoumice koje su se pojavljivale u vezi sa prometom robe u postupku carinskog skladištenja i uzimajući u obzir mišljenje Ministarstva finansija i privrede - Sektora za carinski sistem i politiku o navedenom, obaveštavamo vas o sledećem:

Odredbom člana 116. Carinskog zakona propisano je da će se carinski postupak sa ekonomskim dejstvom okončati kada se za robu koja je bila stavljena u taj postupak odredi novi carinski dozvoljeni postupak ili upotreba. Odredbama Carinskog zakona („Sl.glasnik RS“, br. 18/2010 i 111/2012) nije propisano da lice koje je podnelo prethodni dokument, tj. dokument za jedan carinski postupak (npr. C7 za postupak carinskog skladištenja) mora da podnese i dokument za novi postupak (npr. stavljanje u slobodan promet ili ponovni izvoz).

Odredbama člana 117. Carinskog zakona propisano je da prava i obaveze nosioca carinskog postupka sa ekonomskim dejstvom mogu da se, pod uslovima koje utvrdi carinski organ, prenesu na druga lica koja ispunjavaju uslove za odgovarajući postupak.

Takođe je odredbom člana 113. stav 2. zakona propisano da nosilac odobrenja mora obavestiti carinski organ o svim činjenicama koje nastanu posle izdavanja odobrenja i utiču na njegovu dalju primenu ili sadržinu.

Prema tome, prenos prava svojine nad robom koja se nalazi pod carinskim nadzorom, odnosno nad robom koja se nalazi u postupku carinskog skladištenja, prema carinskim propisima nije zabranjen.

Novi vlasnik robe je slobodan u raspolaganju sa robom, te može zahtevati sprovođenje drugog carinski dozvoljenog postupka. Ukoliko nakon prometa robe u postupku skladištenja lice koje je kupilo robu od lica koje je nosilac postupka carinskog skladištenja želi da predmetna roba i dalje ostane u postupku carinskog skladištenja potrebno je da podnese novu JCI za postupak carinskog skladištenja (C7). Ukoliko se nakon izvršenog prometa roba stavlja u neki drugi carinski postupak podnosi se carinska deklaracija za taj postupak.

Odredbama Pravilnika o obliku, sadržini, načinu podnošenja i popunjavanja deklaracije i drugih obrazaca u carinskom postupku („Sl.glasnik RS“, br. 29/2010, 84/2010...56/2013) Pošiljalac/Izvoznik iz člana 9. Pravilnika, kao i Primalac, odnosno uvoznik iz člana 12. Pravilnika su definisani kao lice za čiji račun se podnosi deklaracija i koje je, u vreme prihvatanja deklaracije, vlasnik robe ili ima slična prava raspolaganja robom. Prilikom deklarisanja robe za odgovarajući carinski postupak deklarant je dužan da carinskom organu podnese dokaze o postojanju pravnog osnova za sprovođenje carinskog postupka nad predmetnom robom, odnosno dokaze o vlasništvu nad robom ili dokaze o postojanju sličnog

prava raspolaganja nad robom (npr. ugovor o kupoprodaji, aneksi ugovora, sudska odluka i sl.). Na osnovu te dokumentacije deklarant, pred carinskim organima, legitimiše svoj zahtev da se roba stavi u odgovarajući carinski postupak, a sama činjenica da je drugo lice bilo nosilac odobrenja za postupak skladištenja nije od uticaja prilikom deklarisanja robe za novi carinski postupak.

Deklarant je dužan da deklaraciju podnese na propisan način, da u deklaraciji navede sve podatke neophodne za primenu propisa kojim je uređen carinski postupak za koji se roba prijavljuje i da uz deklaraciju priloži sve isprave potrebne radi pravilne primene carinskog postupka za koji se roba prijavljuje. Stoga se usaglašenost, odnosno tačnost podataka navedenih u rubrikama JCI utvrđuje na osnovu isprava koje se prilažu uz deklaraciju (faktura, CMR, ugovori i aneksi ugovora ili na osnovu nekog drugog odgovarajućeg dokumenta koji je priložen uz JCI).

Prilikom podnošenja JCI za stavljanje robe u slobodan promet, u skladu sa odredbom člana 12. Pravilnika o obliku, sadržini, načinu podnošenja i popunjavanja deklaracije i drugih obrazca u carinskom postupku u rubriku 2. (Pošiljalac/Izvoznik) upisuje se naziv lica, pošiljaoca robe, odnosno poslednjeg prodavca robe pre uvoza u Republiku Srbiju, dok se rubrika 8. (Primalac) popunjava tako što se upisuju podaci o primaocu, odnosno uvozniku robe koji je lice za čiji se račun podnosi deklaracija i koje je, u vreme prihvatanja deklaracije vlasnik robe ili ima slična prava raspolaganja robom. U slučaju prodaje u carinskom skladištu ovim licem se smatra lice koje je kupac robe iz navedene transakcije.

Kada su u pitanju privatna carinska skladišta treba imati u vidu da su ona prvenstveno namenjena skladištenju robe držaoca skladišta. Međutim, kada je odobreno držanje privatnog carinskog skladišta tipa C na osnovu ugovora o zastupanju između držaoca carinskog skladišta i stranog lica koje je vlasnik robe, roba koja je predmet takvog ugovora, koja i po dopremi i nakon smeštaja u privatno carinsko skladište ostaje vlasništvo stranog lica, može biti predmet prodaje drugom domaćem licu, na koje se i sprovodi postupak stavljanja robe u slobodan promet.

Napominjemo da se svako poslovanje na teritoriji Republike Srbije vrši i u skladu sa deviznim propisima, tj. u skladu sa Zakonom o deviznom poslovanju, pri čemu se **svaki promet na teritoriji Republike Srbije mora vršiti u dinarima.**

Način utvrđivanja carinske vrednosti

Ukoliko domaća firma, koja je postala vlasnik predmetne robe (neocarinjene i smeštene u carinsko skladište), istu proda drugom domaćem licu koje će je nakon kupovine staviti u slobodan promet, cena iz te transakcije bi mogla da se prihvati za carinsku vrednost, ukoliko deklarant dokaže da se radi o stvarno plaćenju ceni. Ovo stoga, jer carinski organ u postupku ocene realnosti prijavljene cene u skladu sa članom 53. Carinskog zakona može da zahteva od deklaranta sve isprave i podatke koji su potrebni za utvrđivanje carinske vrednosti (npr. komercijalnu fakturu po kojoj je ta roba od strane inostranog prodavca prodana radi izvoza u Srbiju i dr.), i može da proveri verodostojnost i tačnost bilo koje izjave, isprave ili deklaracije koja se podnosi za potrebe utvrđivanja carinske vrednosti.

Carinski organ dužan je da ceni realnost prijavljene cene, a teret dokazivanja stvarno plaćene cene snosi deklarant. Ukoliko carinarnica, nakon prijema detaljnih informacija, ili izostanka odgovora, još uvek ima opravdanu sumnju u pogledu istinitosti ili tačnosti deklarisanе vrednosti, u skladu sa odredbama člana 131. Uredbe o carinski dozvoljenom postupanju s robom („Sl.glasnik RS“, br. 93/2010 i 63/2013), može, ne osporavajući pravo uvoznika na žalbu, da smatra da carinska vrednost uvezene robe ne može biti utvrđena prema odredbama člana 39. Carinskog zakona.

(Akt Uprave carina 148-03-030-01-134/2013 od 24.07.2013.godine)